

MEDIUMAS 24

2002 m. gruodis
(Vertimas iš vokiečių kalbos)

Atsakymai į klausimus - iš kur žmogus ateina ir kur eina
iš dvasinio krikščioniškumo perspektyvos

Krikščioniškos šventės: Kalėdos

TURINYS

Kalėdos	2
Kodėl Kristus tapo žmogumi	3
Pasiruošimai danguje ir ant žemės	5
Naujiena apie Išganytojo gimimą	6
Juozapas ir Marija	9
Jėzaus prsidėjimas	12
Kristus gimė varge	15
Savieji ir tamsybė neatpažino Kristaus	16
Kristus kaipo šviesa ir taikos kunigaikštis	18
Dangus ir žemė suartėjo	20
Šviesa prasiveržia ir į pragarą	22
Gera naujiena bus visais laikais skelbiama	23

MEDIUMO žurnalo tikslas yra, ieškantiems žmonėms praskinti kelią į dvasinį mokslą. Klausimai - iš kur ateiname, kur einame, individo nemirtingumas, stabilus pasaulėvaizdis ir pomirtinė orientacija - buvo vis ir vis statomi. Į juos retai kada taip plačiai ir detalai buvo atsakoma, kaip kad tai darė dvasiniai mokytojai iš ano pasaulio, kurie mums prisistatė kaip Lėna ir Juozas¹. Jiedu daugiau nei trisdešimt metų Ciuricho dvasinės ložės rėmuose veikė viešai, mokino apie gyvenimo prasmę ir suteikė žinių žmonėms, ieškantiems gyvenimo aname pasaulyje.

Pranešimai buvo perduodami per žmogų, kuris buvo mediumas. Jie buvo įrašomi į magnetofoninę juostą ir paviešinami. Šiandien jau sunkiai prieinami tie didelės apimties perduoti dvasiniai-krikščioniški pranešimai.

Šiame numeryje bandysime atsakyti į apibrėžtus klausimus, remiantis tais pranešimais. Pareiškimai pagrindžiami ir praplečiami dar ir kitais šaltiniais.

Stebėtojai galėtų atrodyti, kad apie šiuos svarbius gyvenimiškus klausimus įmanoma tik menkai ką nors konkrečiau sužinoti. Tačiau kuo daugiau, remiantis šaltiniais su dvasišku pasauliu, užsiimama, tuo aiškesnės ir įtikinamesnės darosi struktūros. Tuomet tikėjimas tampa žinojimu ir abejojimas įsitikinimu ir tikrumu.

¹ Vokiškai - Lene ir Josef

Kalėdos

Krikščioniškos šventės turi žmonėms priminti, kodėl Kristus apsiėmė tapti žmogumi. Todėl meto bėgyje krikščionims keletą kartų primenamas išganymo planas. Jie neturi pamiršti, kas dėl jų kadaise įvyko: Evangelija iš dangaus, kad gims Išganytojas, Viešpaties gimimas, jo kentėjimas ir mirtis kaip ir jo prisikėlimas iš mirusiųjų, Kristaus dangun žengimas pas Tėvą ir po to Jėzaus Kristaus pažado išpildymas, siųsti šventųjų dvasių žmonėms, kad jos jiems padėtų ir juos vestų. Mūsų pastangų tikslas yra krikščioniškoms šventėms, kaip Kalėdoms, Velykoms, Dangun žemgimui ir Sekminėms vėl sugražinti tą gilų reikšmingumą, nurodydami, kaip jos atsirado ir ką jos mums žmonėms turi pasakyti.

Kalėdos - šviesos įsiveržimas į žemės sferą

Kalėdų šventė primena krikščionijai Išganytojo gimimą, jo tapimą žmogumi. Tos dienos vadinamos palaimintu, malonę atnešančiu laiku. Tas laikas, sulyg mūsų mokytojų pranešimus, tikrai malonę atnešantis laikas, kuri visiems skirta. Kas betgi krikščioniškojo mokslo pradžios nežino, tas kai ko nesupranta, o taip pat ir anos žinios, kuri skelbia taiką žemei: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms“. (Luko 2, 14).

Kalėdų laiku žmonės savo aplinkumoje daugiau šviesų pastato - tai kaipo ženklas, kad tada šviesa į pasaulį atėjo, t.y., kad Išganytojas žmones išgelbėjo ir juos vėl su Dievu sujungė. Krikščionims be gilaus tikėjimo tos dienos neturi aukštesnės prasmės, jie švenčia jas iš įpratimo, iš tradicijos. Bet jei Viešpaties gimimo žemėje šventė tikroje prasmėje švenčiama, tai jinau priartina žmones daugiau prie Dievo pasaulio ir sustiprina jų tikėjimą juomi.

Kalėdų metas mus paskatina susimąstyti. Žmonės pradeda savo būtybėje pasikeisti. Jie jautresni, nei šiaip. Jie gali staiga tapti melancholiškais, kadangi jie jaučia, jog juose to stebūlingumo, kuris vis naujai skelbiamas, truputėlis dinga. Yra ypatinga atmosfera paplitusi, kuri net netinkinčiuosius paliečia. Nekuris žmogus savo vėlesniame gyvenime prisimena tuos laikus, kai buvo šeimoje ta proga globojamas. Tačiau nevienas tame lailotarpyje jaučiasi nelaimingas, kadangi jis, vieną vertus, jaunystėje tos globos šeimoje neturėjo ir jis, kitą vertus, jaučia tą jėgą, kuri per tą šventę pas krikščionis ateina.

Be to, dar ir tai pasireiškia, kad jokią kitą dieną, prisimenant Jezų Kristų, nekalbama tiek daug apie meilę ir taiką, kaip per Kalėdas. Nevienas žmogus tuomet laukia, kad Kalėdos tik greičiau praeitų, kad jam nebūtų primenama, jog jis jaunystėje nepergyveno globos, saugumo jausmo, o ir savo tolimesniame gyvenime taip pat jo neturėjo - jis norėtų kiek galima greičiau vėl kasdienybėje pasinerti. Tai labai apgailėtina. Tokiems žmonėms tuo labiau būtina įsigilinti ir apie Kalėdas pagalvoti, kad galėtų esančios jėgos sau pasisemti.

Kodėl Kristus žmogumi tapo

Kristus, tapdamas žmogumi, norėjo savuosius, kuriuos per nupuolimą danguje jis buvo praradęs, vėl susigrąžinti. Kad to galėtų pasiekti, jis turėjo kaip žmogus ir kaip dvasia prieš Liuciferį stoti ir jo teises susiaurinti. Iki to laiko Liuciferis pats vienas valdė nupuolusius, tiek dvasines būtybes, tiek žmones. Kadangi Liuciferis žemėje taip žiauriai šėlo, tai Kristus norėjo jam nustatyti ribas ir žmonėms atnešti geresnę tvarką ir didesnę laisvę. Kristus siekė savuosius vėl į savo pusę patraukti ir visiems nupuolusiems sudaryti galimybę sugrįžti į dangų ir pas Tėvą.

Kas liečia kadaise buvusį atkritimą, tai turime žinoti, kad mes žmonės, kaip buvusieji angelai, esame buvę to nupuolimo dalyviai: kadaise danguje visos būtybės gyveno kartu iki to laiko, kai dalis angelų, kurie per nepaklusnumą nusikalto, atkrito arba nupuolė. Jie aukščiausiojo įstatymo, būtent paklusnumo Dievui, nesilaikė. Mes žmonės, kaip buvusieji angelai, dalyvavome tame nupuolime ir buvome iš dangaus išmesti. Prieš nupuolimą gyvenome visi kaip dvasinės būtybės laimėje. Turėjome savo laisvę ir galėjome vystytis. Įvairiose srityse turėjome nuostabių gabumų ir kurybingai reiškėmės. Tai buvo laikai abipusio susipratimo ir harmonijos. Per tai visiškai pamiršome aukščiausią paklusnumo įstatymą. Mes pamiršome, kad Dievas kadaise savo viengimiui sūnui suteikė galią ir jį karaliumi paskyrė. Mes užmiršome Dievo nurodymą, kad vietoj jo, reikia klausyti Kristaus.

Nupuolimas prasidėjo su Liuciferiu: Liuciferis, aukšto lygio kunigaikštis, pradėjo Kristaus galios kaip karaliaus, nerespektuoti. Su melais jis verbavo sau ir kitus danguje kurstė meluoti. Mes pritarėme jam ir prisidėjome prie jo. Nors jis Dievo nurodymą, vietoje jo, Kristaus klausyti, peržengė, mes jam patikėjome. Mes galvojome, kad mes Dievui neprieštaravome. Tačiau mes Dievo įsakymo, Kristaus klausyti, negerbėme, nors jis kaip toks buvo aiškus. Kai atėjo laikas, Dievas pradėjo veikti ir mes visi, atkritimo dalyviai, turėjome dangų apleisti. Mes buvome į pragarą išmesti, kuris prieš tai specialiai atkritusiems buvo paruoštas (žr. Mediumas nr. 6).

Tačiau Dievas pasigailėjo savųjų, kurie dabar sunkioje padėtyje gyveno; jis leido paruošti sugrįžimo kelią į Tėvo namus. Iš pradžių paruoštas kelias per rojų, kaip dvasinę sferą, su Adomu ir Ieva nebuvo sėkmingas (žr. Mediumas nr. 7). Taigi, dabar reikėjo eiti ilgu materijos keliu. Per ilgus laikus buvo sukurtas medžiaginis pasaulis - pirmiausiai mineralų pasaulis, paskui augalai, gyvūnai ir pagaliau žmogus. Tokiu būdu iš dangaus išmestieji turi galimybę laiko bėgyje pas Jį sugrįžti.

Kai žmonėse pamažu tikėjimas į Dievą sustvirtėjo, tai jis, atėjus laikui, siuntė savo sūnų į žemę, kad jis nupuolusiuosius išvadotų iš Liuciferio priklausomybės. Kristus savanoriškai tam pritarė. Jis, kaip karalius visų dvasinių būtybių, norėjo visas dvasias, kurios kadaise su juo buvo ir paskui buvo iš dangaus išmestos, vėl iš Liuciferio vergystės išlaisvinti ir į savo karalystę sugrąžinti; Jis norėjo atpuolusiuosius nuo atkritimo nuodėmės išvaduoti.

Taip pagaliau prasidėjo anas, malonę atnešantis laikas, kuris buvo išganymas visai žmonijai. Per tai, kad Kristus, Dievo Sūnus į žmogišką gyvenimą įžengė ir pradėjo kovą su piktu, su „mirtimi“, prasidėjo tikrai malonės laikai. „Mirtimi“ čia suprantama ne žemiška mirtis, t.y. numirimas, bet atskyrimas nuo Dievo. „Mirusieji“ toje prasmėje yra nuo Dievo atskirtieji, o mirties pasaulis yra pragaras. Luciferio karalystė yra mirusiųjų

karalystė. Dangus yra gyvųjų karalystė. Dievas yra gyvasis Dievas, Viešpats gyvųjų karalystėje, o Liuciferis yra mirties Viešpats, mirusiųjų pasaulio valdovas.

Taigi, Kalėdų šventė krikščioniui yra vilties šventė - viltis į laimingą ateitį. Viltis, kadaise įžengti į pasaulį, kuriame tiesa pasireiškia ir kur teisingumas valdo, palengvina žmogui žemišką buitį. Žmogui yra pagalba, kai su savo dvasiška akimi jis gali prieš save pamatyti palaimos pasaulį ir kad žino, jog jis tikroje taikoje gali ten sugrįžti, kad jis kaipo Dievo paveldėtojas galės per tiltą įžengti į puikų dangų - ir visa tai lūkestyje: dangaus dvasios čia yra ir mane pasitiks! Tarp jų gali būti ir mūsų mirusieji tėvai ir giminės. Todėl mes žmonės būkime laimingi Kalėdų laiko gera žinia: „Garbė Dievui aukštybėse, o žemėje ramybė jo mylimiems žmonėms“. (Luko 2, 14). Šią Gerą naujieną įsidėkime į savo vidų ir jos ypatingą prasmę paimkime į širdį.

Pasiruošimai danguje ir ant žemės

Tuojaus po kritusiųjų išmetimo į pragarą, Dievo angelai ten paskelbė, kad kada nors ateis išgelbėjimas. Kada tai įvyks, to jie nežinojo. Apie tą žinią išgirdo iš pranašų ir tie, kurie iš pragaro į žmogišką gyvenimą buvo įžengę. Kai jie kaipo žmonės mirė, tai jie pasiėmė tą žnią į pragarą ir ją platino ten toliau. Tiesa, kritusiųjų sugrįžimui buvo sukurta žemė ir daugybė galimybių dvasiniam pakopimui aukštyn paruošta. Bet vien to nepakako: *pagaliau turėjo kas tai ateiti, kuris norinčius grįžti užstotų, juos iš Liuciferio išplėštų ir pragaro duris kopimui aukštyn vėl atvertų*. Buvo žinoma, kad tai be kovos nebus įmanoma.

Išganytojo identitetas buvo ilgai slepiamas

Kas kritusiuosius turi atgal parvesti, buvo iš pradžių neaišku. Išdirbant antąją plano dalį sugrįžimui, buvo Dievo dvasios nuomonės, kad šį uždavinį turėtų vienas iš aukščiausių dangaus kunigaikščių perimti. Bet liko atvira, ar Kristus bus tas Išganytojas.

Vėliau Kristus savo Tėvo paprašė, jam pavesti tą uždavinį atlikti, kadangi jis kadaise jam patikėjo visas būtybes - todėl jis nori tą uždavinį perimti. Dievo pasaulyje buvo žinoma, kad tam, kuris tą uždavinį perims, bus labai sunku ant žemės prieš Liuciferį atsilaikyti, nes Liuciferis buvo žinomas ir buvo galima iš anksto nujauti, kaip jis tokiam išlaisvintojui priešinsis. Taip pat buvo pažįstami žmonės ir buvo žinoma, kokias piktadarybes jie galėjo daryti; jie buvo po Liuciferio valdžia ir dažnai buvo jo palankūs įrankiai.

Dievo pasaulyje buvo aptariami įvairūs likimai būsimojo Išganytojo - tarp jų ir mirtis ant kryžiaus, bet ir ta galimybė, kad ne tokiu žiauriu būdu viskas vystysis, žiūrint, kokia žmonių laikysena bus ir kiek jis bus Liuciferio įtakojami. Keleta aukštų dvasių buvo pasiruošusios šį uždavinį atlikti, tarp jų ir Kristus. Kadangi Kristus turėjo pirmumą, tai Dievas jį ir paskyrė. Tačiau vardas „Kristus“ turėjo likti paslapyje, dėl to buvo tik sakoma, kad ateisias kada nors vienas, kuris žmonių išganymui apsiimsias tapti žmogumi, vadinamas „Išganytoju“.

Kodėl buvo vardas „Kristus“ nutylimas? Liuciferis neturėjo sužinoti, kad Kristus pats apsiims tapti žmogumi. Liuciferis tuomet būtų tikriausiai kitokius veiksmus suplanavęs.

Tad nei prarage ir nei žemėje labai ilgą laiką nebuvo žinoma, kas bus bėsimasis Išganytojas. Angelai tik vis iš naujo skelbė tą gerą naujieną, kad „Išganytojas“ atneš išganymą.

Bet kai ir Marija apie Viešpaties gimimą žinią gavo, tai buvo jai tik pasakyta, kad ji „Aukščiausiai“ pagimdys. Tik vėliau Marijai ir Juozapui buvo pranešta, koks vaiko vardas bus. Kai jis gimė, jo vardas buvo garsiai skelbiamas ir tuomet buvo žinoma ir mirusiųjų pasaulyje, kad tai Kristus buvo. Nors Liuciferis, kaip buvęs šviesos nešėjas, turi didelius medialius gabumus, kurie jį įgalina į dangų įžvelgti, bet tuomet buvo jo įžvelgimas, kas liečia išganymą, apribotas, taip kad jis visų detalių nežinojo.

Pagelbininkai šiai ir anai pusei buvo anksti paskirti

Danguje reikėjo atlikti didelius paruošimus, kad išganymas įvyktų, kaip numatyta. Reikėjo Kristaus gimimo laiką nustatyti. Tai turėjo tuomet įvykti, kai žemėje pakankamai į Dievą tikinčių žmonių jo veiklai bus. Kristus pats paskyrė Mariją ir Juozapą jų uždaviniams kaip tėvai. Jie abu vėliau žemėje ne atsitiktinai susitiko, bet Dievo pasaulis taip buvo numatęs, kad tie žmonės susitiks - tai buvo paskirtis ir dalis išganymo plano.

Kristus išrinko pats ir angelus, kurie, jam, esant žemėje, su juo bendraus ir jį parems. Kristus sudarė angelų grupes pagal jų sugebėjimus, kaip pavyzdžiui, angelai, kurie kerdžiams žinią atnešė arba angelai, kurie su juo į pragarą nuėjo, po to kai jis savo uždavinį kaipo žmogus sėkmingai atliko.

Visus reikalingus paruošimus Kristus pats pirmasis pergalvojo ir su Tėvu aptarė. Jis nieko neperleido atsitiktinumui, bet viską ko tiksliausiai paruošė. Jis atsižvelgė ir į netikėtumus. Kadangi žmonės turi laisvą valią, tai jie gali ir laisvai sprendimus daryti. Tad reikėjo ir eventualias korektūras įkalkuliuoti. Kristus todėl pavedė vienai aukštai dvasiai su atitinkamais sugebėjimais ir galimybėmis, atsiradus reikalui perplanuoti.

Kristui esant žemėje, jam tad tokie angelai padėjo, kokių esamoje situacijoje reikėjo. Jie suteikė jam pagalbą, inspiravo ir vedė jį. Jei jam šalia savo gydomųjų ir kūrybinių jėgų dar papildomai jėgų reikėjo, tai buvo ir tam reikalui angelai, kurie jam tas jėgas perdavė.

Panašiai buvo ir su apaštalais, su Jėzaus mokytiniais, kurie kaip puolusieji tik per priešpragarį² galėjo žemėje tapti žmogumi. Jau prieš tampant žmogumi, tos dvasios priešpragaryje buvo parinktos kadaise būti Jėzaus mokytiniais. Šitaip atsitiko ir su daugeliu kitų dvasių priešpragaryje, kurios vėliau tapo žmonėmis, kuriems tam tikri uždaviniai, sąryšyje su Jėzumi, buvo skirti. Angelams, kurie priešpragaryje veikė, pranešė kitos dvasios, kuriuo metu Kristus į žmogišką gyvenimą pereis. Tuomet šitie galėjo savo paruošimus tam laikui pritaikyti, taip kad išrinktos dvasinės būtybės tinkamu laiku būtų pasiūstos į žemę žmogumi tapti.

Naujiena apie Išganytojo gimimą

² Vokiškai - Vorhölle

Įvairiais būdais buvo naujiena apie Išganytojo gimimą platinama. Pranašai skelbė Išganytojo atėjimą. Paskui dangaus angelai inspiravo žmones, kad artėja Išganytojo gimimo laikas. Tokiu būdu buvo apie tai daug kalbama, ypatingai tikinčiųjų tarpe; didelė buvo viltis. Ta naujiena sklido tarp žmonių iš burnos į burną. Angelai vėl pranešė puolusioms dvasioms anoje pusėje, kurios tuomet nuo dangiškojo pasaulio buvo atskirtos ir dar privalėjo gyventi sferose šalia dangaus, t.y. aukštutinėse pragaro pakopose. Jau daug tūkstančių metų buvo ten gyvenama su būsimo išlaisvinimo viltimi, bet niekas nežinojo tikslaus laiko. Taip laukė tiek dvasios, tiek žmonės Išganytojo atėjimo.

Su naujiena, kad Išganytojas gimsiąs ant žemės, susirišo pranašystė, kad tuo metu ant dangaus šviesianti žvaigždė. Tikintys žvaigždžių žinovai ieškojo tad jau visuomet tokios šviesos, nes žvaigždė turėjo ypatingai šviesti. Žmonės įvairiais laikais vylėsi, kad žvaigždė pasirodys dar jiems gyvenant kaipo gimimo ženklas laukiamo Išganytojo, kuris tautą išlaisvins nuo jungo, nes tuomet egzistavo baisios sąlygos. Nebuvo visuomeninės santvarkos, kokią šiandien turime. Tai buvo laikas, kai žmonės kiekviena proga vienas kitą užmušdavo. Žmonėms buvo labai sunkus laikas, todėl jie taip labai vylėsi to Išganytojo. Buvo žinoma, kad dangus duos ženklą ypatingos žvaigždės formoje.

Žvaigždė ir išminčiai

Ir sušvito ta ypatingoji žvaigždė, į kurią žvaigždžių žinovai atkreipė dėmesį. Jie sujungė žvaigždę ir pranašystę, kad kai ant dangaus pasirodys ypatinga žvaigždė, tuomet busias atėjės laikas Išganytojui gimti. Tad tie trys žvaigždžių išminčiai išsiruošė į kelionę ir sekė tos žvaigždės šviesą. Šitie žvaigždžių žinovai buvo vėliau vadinami išminčiais iš rytų kraštų (Mt 2,1) arba ir karaliais.

Tuos tris žmones suvedė Dievo apvaizda. Dievo angelai atkreipė kiekvieno iš jų, atskirai gyvenančių mokslininkų, dėmesį į žvaigždės šviesą. Visi trys vis ir vėl - nepriklausomai vienas nuo kito - ieškojo tos žvaigždės. Tuomet nebuvo telefonų, kad būtų galima be niekur nieko vienas kitą kontaktuoti ir pasikeisti mintimis. Tad reikėjo Dievo dvasių pagalbos, kad tie trys žvaigždžių mokslininkai gautų vienas su kitu kontaktą. Jie tad ir susitiko be jokių savo pastangų tam tikroje vietoje. Jau tuomet žmonės galėjo tiksliai apskaičiavimus atlikti ir todėl žinojo kokioje dangaus kryptyje jie išpranašautą Išganytoją gali rasti.

Žvaigždžių žinovai sutarė, kad pranašystė išsipildė ir kad Išganytojas esąs gimęs. Žvaigždė švietė būtent visai taip, kaip išpranašauta. Priartėję jie pasiteiravo, kur vaikutis gimė. Jiems buvo pasakyta kur, ir jie rado, džiaugsmo kupini, vaikutį ir garbino jį. Žmonės tuomet buvo labai laimingi, kad kaip tik jiems gyvenant pranašystė išsipildė ir jie šviesos žvaigždę galėjo atrasti. Didelis džiaugsmas apėmė ir tuos, kuriems buvo pranešta, kad Išganytojas gimęs. Jie visi tikėjosi, kad prasidės geresnis laikas.

Trys žvaigždžių žinovai iš dėkingumo ir džiaugsmo atnešė dovanų: vienas aukso, kitas smilkalų, trečiasis miros. Iš viso tuomet buvo priimta, aplankant ypatingus asmenybes, atnešti dovanų - tuo labiau šiuo atveju, naujai gimusiam karaliui. Kas liečia auksą, tai nebuvo kokie nors auksiniai daiktai, bet buvuo monetos, kurios jau ir tuomet buvo kalamos. Išminčiai dovanas išdėstė ant žemės.

Nereikia manyti, kad kas liečia dovanas kaip auksą, smilkalus ir mira, jog tie trys žvaigždžių išminčiai buvo turtingi žmonės. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, jie nebuvo ypatingai turtingi, nors jie paveiksluose atvaizduojami su brangiais rūbais (jie savo išvaizda labai skyrėsi). Atneštos brangenybės nebuvo vien jų asmeniška nuosavybė, bet ir jų giminių, pažįstamų ir jų genties - taigi, visų tų, su kuriais jie tikėjimo bendrystėje buvo, ir kurie vylėsi išganytojo sulaukti.

Mokslinkai ir su tų žmonių, su kuriais jie apie tą šviesą kalbėjosi, pavedimu iškeliavo. Pranašystę apie išganytoją jie visi žinojo. Iš dėkingumo jie norėjo prisidėti, nes juk buvo ilgai to momento laukiama. Po to, su ilgesiu laukė giminės, draugai ir pažįstami grįžtant mokslininkų, kad sužinotų daugiau apie susitikimą su vaikučiu Jėzumi.

Biblijoje parašyta, kad Erodas žvaigždžių žinovus pasikvietė ir prašė jam pranešti kai jie tik vaikutį bus radę (Mt 2, 7-8). Sapne, taip sakoma, jiems pasirodė angelas, kuris jiems nurodė grįžti kitu keliu ir neužėiti pas žydų karalių. Visi trys sapnavo tai tuo pačiu metu tą patį sapną, nes jie turėjo gabumą tarpininkauti, t.y. turėjo ryšį su aukštesniu dvasiniu pasauliu; tokiu būdu jiems viena Dievo dvasia viską paaiškino ir todėl jie negrįžo tuo pačiu keliu.

Trijų išmintingųjų dovanos buvo Juozapui ir Marijai naudingos tuomet, kai jiems reikėjo su Jėzumi bėgti į Egiptą, kad jį apsaugojus nuo Erodo pasikėsinimo jį nužudyti. Jie nedaug galėjo pasiimti su savimi kartu - tai buvo menkutė nuosavybė, asiliukas ir truputėlis maisto. Kadangi pakely į Egiptą jiems reikėjo pasirūpinti nakvyne ir maistu, tai auksas, smilkalai ir mira buvo labai naudingi. Pragyvenimui būtinas išlaidas jie galėjo padengti su dovanomis. Ir šitas atvejis dvasiniame pasaulyje buvo iš anksto įplanuotas (kaip ir gimimas bei daugelis kitų dalykų).

Piemenėliai

Kalėdų Evangelijoje skelbiama, kad angelai piemenėliams pasirodė ir pranešė, jog šią naktį išganytojas gimė. Sulyg pranešimu, piemenėliai tuomet girdėjo angelų giedojimą ir džiaugsmą, ir šviesa sušvito. Tuomi tikėti, daugeliui žmonių sunku, kadangi šiandien yra mažai aiškiaregių³, ir kad tokie dalykai nepastebimi ir jiems nėra įrodymų. Šiandien žmogus per daug prie žemiškų dalykų pririštas ir nuo aukštesnio pajutimo ir galvojimo per daug nutolęs. Kadangi jis žemiškam pasauliui atsidavęs, tad neturi anam pasauliui ir amžinybei nei supratimo ir nei pajutimo.

Iš mūsų dvasinių mokytojų tačiau žinome, kad tikrai taip atsitiko. Anų laikų žmonės turėjo ryšį su dvasinėmis būtybėmis. Nors daugiausiai ryšys buvo su žemu dvasiniu pasauliu, bet buvo ryšių ir su aukštesniu dvasiniu pasauliu. Ryšys su aukštesniu dvasiniu pasauliu reikalavo iš žmogaus daugiau pastangų. Biblijoje minimi piemenys buvo paprasti, kuklūs, geros valios žmonės. Jie su savo tikėjimu stengėsi gyventi pagal pranašų žodžius.

Piemenys visą savo laiką - dieną ir naktį - praleisdavo pas savo kaimenes, pasikeisdami tarnyboje. Vieni ganydavo kaimenes dieną, kiti naktį ir atvirksčiai. Reiškia, jie miegojo pas gyvūnus. Jų namai buvo ganyklos, ola arba kukli bakūžė. Tie žmonės

³ vokiškai - hellsichtig

nebuvo tiek su nereikalingu galvojamu apkrauti, kaip mes. Jų vienintelis rūpestis, tai žiūrėti, kad visi gyvuliai būtų sveiki ir nei vienas nedingtų, nes jie buvo už juos atsakingi. Gyvuliai, galbūt išskyrus vieną ar du, priklausė turtingesniems žmonėms, kuriems piemenys už menką atlyginimą dirbo.

Šitie piemenys vidiniai nebuvo kaip nors ap sunkinti, jie buvo atviri⁴ ir paklusnūs tikėti į Dievą. Todėl Dievo pasauliui buvo įmanoma jiems per Dievo dvasias pranešti, kad Išganytojas yra gimęs žmonijai taiką atnešti. Ramybėje piemenys galėjo angelų žodžius išgirsti - su vidine ausimi klausėsi jie naujienos. Kai kurie iš jų, kurie buvo aiškiaregiai, galėjo su savo vidine akimi net angelų šviesos išvaizdas pastebėti. Jei būtų kiti žmonės, ne aiškiaregiai, tuo pačiu metu toje pačioje vietoje buvę, jie būtų nieko nematę. Šių laikų žmonės, pririšti prie materialinio pasaulio, sugeba dar mažiau pajusti, nes jiems trūksta subtilaus dvasinio pajutimo - jų organizmas nėra pritaikytas ano pasaulio subtilumui⁵. Per daug šių laikų žmonės užsiima materialiniais dalykais ir mintimis, kaip savo gyvenimą padaryti kiek galima malonesniu. Jie rūpinasi dalykais, kurie esmėje nėra svarbūs ir kurie jų galvoseną be reikalo tik apkrauna.

Yra žmonių, kurie anuometinį įvykį kaip tokią akceptuoja, bet jie mano, kad čia buvo išimtis, kadangi dangaus aukšta dvasia į žmogišką gyvenimą atėjo; šių dienų žmonijai tai negalioja. Pagal mūsų dvasinius mojųtojus, taip nėra, nes panašūs įvykiai ir šiandien dar įmanomi, jei sąlygos iš žmonių pusės egzistuoja.

Juozapas ir Marija

Apie Juozapo ir Marijos gyvenimą rašoma Biblijoje nedaug. Pagal mūsų dvasinius mokytojus, anuo metu pas žydus buvo priimta, kad vyras, kurio santuoka be vaikų liko, galėjo antrą žmoną pasiimti. Taip buvo ir Juozapo atvejis: santuoka su pirmąja žmona buvo be vaikų, todėl Marija buvo kaip būsimoji žmona numatyta. Jinai, kaip jauna mergaitė, jau atsikėlė į Juozapo namus. Tuomet pas žydus buvo priimta, kad tėvai savo dukterims ar sūnums partnerio ieškodavo. Tėvai žiūrėjo į tai kaip į savo teisę ir pareigą. Vaikai gerbė savo tėvus ir vykdydavo tėvo žodį.

Jei mergaitė taip anksti į būsimo vyro namus atsikeldavo, tai tas vyras arba šeima kur mergaitė būdavo priimta, privalėjo garantuoti už jos garbės išsaugojimą. Mergaitė būdavo kaip sava šeimos narė traktuojama. Marija tad šitaip užaugo Juozapo namuose. Tuose namuose gyveno dar ir Juozapo giminės - Juozapo žmona tuo tarpu pasimirė. Visa tai vyko ne atsitiktinai, bet pagal suplanavimą dvasiniame pasaulyje.

Kristus dvasiniame pasaulyje visus paruošimus savo žmogiškam gyvenimui pats atliko. Jis tad dvasiniame pasaulyje išrinko ir tą dvasinę būtybę, kuri vėliau buvo Marija, kad ji žemėje būtų jo motina. Marija, reiškia, buvo gryna dvasia⁶, t.y. nepuolusi angelų būtybė, nes Dievo Sūnus turėjo gimti žmogumi per gryną būtybę. Taigi, Marija gimė numatytu laiku numatytoje šeimoje. Iki paskutinės gyvenimo valandos, Mariją lydėjo Dievo angelai. Per Dievo angelus ji suėjo į sąryšį su Juozapu, kuris buvo teišus,

⁴ vokiškai - aufnahmefähig

⁵ vokiškai - feingeistig

⁶ Vokiškai - reines Engelwesen

pamaldus vyras. Dievo dvasios atliko ir visus kitus paruošimus pagal Kristaus nurodymus. Ir visos kitos būtybės atitinkamu metu įžengė į žmogišką gyvenimą.

Pamaldėles žydai laikydavo ir namuose. Vakare susirinkdavo maldai. Mokantis Šventąjį Raštą skaityti, skaitė jį. Buvo normalu, kad kuris nors šeimos narys tardavo žodį apie paskaitymą. Jei toks asmuo su dideliu pamaldumu ir giliu uolumu kalbėjo, kartais net užsimerkės, tai būdavo aišku, kad per šitą šeimos narį *dabar kalba viena šventa dvasia*. Klausytasi atidžiai ir tikėtasi ypatingai išgirsti apie Mesiją - kur jis pasirodys, kada ateis ir ką nuveiks. Nes tuomet žydų tautoje tikėjimas, kad Mesijas ateis, buvo toks stiprus, jog maldoje ta viltis išsireiškė. Buvo tikima, kad laikui atėjus, aukštesnis pasaulis apie tai praneš.

Be to, iš šventųjų dvasių būdavo gaunama atsakymų į šeimos kasdienybės problemas, rūpesčius, bėdas ir ligas. Dievo dvasios anuomet pranešdavo, pavyzdžiui, apie toli gyvenantį giminaitį, kad jis sunkiai serga arba laukia mirties. Anuo metu nebuvo tokių žinių perdavimo galimybių, kaip kad šiandien kad turime. Tad Dievo dvasių pasaulis galėjo ne vienam kai ką pranešti.

Medialus ryšys su dvasių pasauliu anais laikais nebuvo nieko ypatingo. Žmonėms nereikėjo ypatingai kaip nors pasiruošti, priešingai, negu šiandien, kai tam reikalui reikia žmogaus su ypatingu medialiu⁷ gabumu. Nereikėjo žmogų išmokyti, būti tarpininkautoju, nors ir tuomet mokyklų mediams buvo (jos betgi buvo visai kitokio pobūdžio ir laukė visai kitokių žinių). Per ilgesingą prašymą Dievo malonės, šeimos nariai galėjo anuomet patirti, kad Dievo dvasia juos inspiravo ir į juos kalbėjo. Taigi, ir Marija su Juozapu, pamaldūs ir tikintys žmonės, kurie norėjo sukurti naują namų židinį, turėjo savo rūpesčius ir gyveno su tyliu viltimi, išgirsti ką nors apie tai iš Dievo pasaulio.

Juozapas buvo medialus⁸

Kadangi Juozapas buvo medialus, tai buvo įmanoma Dievo dvasiai per Juozapą pasireikšti, kai abu kartu meldavosi. Marija tuo būdu sužinojo dalykų, kurie ją asmeniškai, jos šeimą ir kai kurias gimines lietė. Marija ir Juozapas dažniau sueidavo vieni pasimelsti. Kai tokiu atveju Dievo pasaulis per Juozapą pasireikšdavo, tai Marijai tai nebuvo kas nors ypatingo, nes jinais pas savo tėvus tai dažnai pergvyndavo.

Anais laikais nebuvo priimtina, abu sužieduotinius maldos patalpoje palikti vienus. Vis dėlto Marija ir Juozapas buvo palikti vieni - tai įvyko per Dievo valią ir Dievo dvasių įsiterpimą padaryta. Arba Juozapo giminių tuomet nebūdavo namuose, arba jie dalyvavo tik tokiuose pasimeldimuose, kai buvo meldžiamasi dėl bendrų reikalų, arba jie apleisdavo maldos patalpą anksčiau.

Per tokias pamaldas meldavosi vis Juozapas. Malda būdavo dalinai giedama, dalinai kalbama. Juozapas tuomet patekdavo į gilią transo⁹ būklę ir tokioje padėtyje jis giedodavo ir meldavosi. Kadangi per Juozapą kalbėdavo Dievo dvasia, tai Juozapas vėliau nežinodavo ką jis kalbėjo. Po pamaldų Marija informuodavo Juozapą apie

⁷ Tarpininkavimo gabumas

⁸ Kaip pastaba 7

⁹ Vokiškai - Tiefsrance

nuostabų maldų ir kalbų turinį. Daugiausia buvo kalbėta apie pasaulio išganymą. Nenujausdama, kas abiejų laukia, jinais papsakodavo jam. Po pamaldų abu dar kurį laiką sėdėdavo kartu ir kalbėdavosi apie tai, kas buvo girdėta ir apie tai, kas Šventame Rašte išpranašauta. Abudu džiaugėsi, kad Išganytojo atėjimo laikas artėjo, nes tuomet pasaulyje buvo daug sielvarto. Be to, ir kitų tikinčiųjų maldose ir giesmėse vis ir vėl pasireikšdavo, kad neužilgo Mesijas išvaduos žmoniją.

Tokios trumpos pamaldos būdavo dažniau, taip kad Marijai tai nebuvo kas nors ypatingo. Pasireiškančios Dievo dvasios vis ir vėl kalbėdavo apie netolimą išganymą. Laikui bėgant, Marijai ta padėtis buvo visai savaime suprantama, kurioje Juozapas per pamaldėles atsidurdavo. Jis patekdavo į transą, giedojo, meldėsi ir kalbėjo nuostabiai apie ateitį.

Angelo pranešimas Marijai

Bet pagaliau įvyko ir tos pamaldėlės, kurių metu Juozapas - vėl giliame transe - staiga Mariją pasveikino kaipo palaimintąją, kaipo malonės pilnąją, kaipo moteriškę, kuri pagimdysianti Išganytoją. Marija išsigando ir tarė: „Kaip tai turi įvykti, aš su jokių vyrų negyvenu kartu“ (Lk 1,34). Per tą ypatingą pasveikinimą jinais sumišo. Juozapas betgi tęsė savo maldas ir užbaigė pamaldėles kaip paprastai. Tačiau Marija pradėjo galvoti ir rūpintis. Ji baiminosi, nes jinais žinojo žydų įstatymą. „Pagal žydų įstatymą, skaisti, susižiedavusi mergelė, turėjo nuo akmenų mėtymo mirti¹⁰, jei jinais su kitu nusidėjo“ (Greber, 1981, 311 psl.).

Ji galvojo ir vylėsi, kad tai, galbūt, kas nors vienkartinio, kas jai buvo pasakyta, ir kad tai nepasikartos. Būdama savo viduje nerami, ji Juozapui dar nieko nesakė, bet darėsi vis netvirtesnė. Anksčiau ji džiaugdavosi tomis pamaldėlėmis, bet bematant ji pradėjo jų bijoti. Ir vėl jinais buvo kaipo malonės pilnoji, kaipo palaimintoji pasveikinta ir paprašyta, duoti sutikimą žmogiškam susivienijimui, kad ji galėtų pagimdyti visų Aukščiausiųjų. Nustebusi Marija paklausė, kas jis esąs, kuris jai tai sakąs; jis ją nustebinęs, ji negalinti to suvokti, suprasti. Dievo angelas, pasisakė, kas esąs, jis esąs angelas Gabrieliūs, kuris per Juozapą kalbąs. Iki šiol nebuvo kreipiama dėmesio į Dievo angelų vardus, kurie kalbėdavo, ir todėl nebuvo jų klausiama. Nes buvo žinoma, kad tai Dievo dvasia ir tuomi būdavo patenkinti. Patys patikrindavo, kas būdavo perduodama, ir nustatoma, kad tai yra gera.

Marija ištikrųjų pastebėjo, kad Juozapas, kuris tą žinią davė, savo išvaizda ir išraiška visai pasikeitė. Iki šiol, kai jis Dievo dvasioms atsiduodavo ir jos per jį kalbėdavo, būdavo jis, kaipo žmogus, savo mimikoje ir gestikoje beveik nepasikeitęs. Bet dabar Marija jautė ir pastebėjo pasikeitusį išspinduliavimą. Visa tai ją sutrikdė ir jinais baiminosi būsiančių įvykių, kurie ją palies. Vieną vertus, jinais buvo giliai tikinti ir nenorėjo angelų pageidavimui prieštarauti. Kitą vertus, ji žinojo ir apie pasėkmes, jei atsirastų abejonių dėl jos ištikimybės ir tėvystės - santuoka, būtent, buvo numatyta tik vėliau, o žydų įstatymas buvo griežtas. Taigi, Dievo dvasia turėjo ją prikalbėti ir jai to įvykio visišką būtinumą išaiškinti. Tik save nugalėjusi ir po ilgo kalbėjimo, Marija buvo įtikinta ir sutiko su lytiniu aktu.

¹⁰ Akmenimis užmušti

Jėzaus pradėjimas

Pagal mūsų dvasinių mokytojų aiškinimus, Kristus pats panaudojo Juozapo kūną, kai jis buvo giliame transe, Jėzaus pradėjimui. Ir šitai įvyko natūraliu būdu, kaip ir pas kiekvieną moterį, kuri tampa nėščia. Juozapas, betgi, nieko nežinojo, kad jo kūnas buvo kaipo įrankis panaudotas.

Juozapas ir Marija turėjo tad lytinį santykį, kai Juozapas buvo dar medialiam stovyje. Kristus buvo pats tas, kuris Juozapo kūne lytinį santykį atliko. Ką mes čia pagal mūsų dvasinių mokytojų pranešimus pateikiame, randame ir Greberio (1981) knygoje patvirtinta. Buvusį katalikų kunigą Johannes Greber¹¹ jo dvasinis mokytojas sekančiai pamokino:

„Biblijos pranešimą apie Kristaus pradėjimą jūs suprantate šitaip, kad dangaus dvasia, *be panaudojimo* vyriško žmogaus kūno ir vyriškos sėklos, žmogiškos nekaltos mergelės iščiose būsimo vaiko kūno gyvybės branduolį pagamino. Šita pažiūra yra neteisinga ir ji duoda daugeliui žmonių, tikintiems ir taip pat netikintiems, pagrįstai progą, tokį būdą, Dievo Sūnui tapti žmogumi, nuneigti arba bent juo abejoti...“.

„Jei iš gilaus transo mediumo sava dvasia išėjo ir svetima dvasinė būtybė mediumo kūną paėmė į savo rankas, tai ji gali kūno organus tokiu pat būdu vartoti, kaip ir sava dvasia. Todėl vyriško mediumo kūne esanti svetima dvasia, ar tai būtų gera, ar pikta, yra pajėgi su moterišku asmeniu apvaisinimą atlikti. Ar aš tau nesu pasakojime apie stabmeldystę anais laikais prieš tvaną, pabrėžtinai atkreipęs dėmesį į lytinį santykiavimą piktų dvasių per vyriškus medius su žmonių dukterimis ir su jomis, pagal Biblijos liudyjimą, vaikų pagimdymą. Ką piktosios dvasios su žmogaus kūnu sugeba, ar to negali sugebėti ir gerosios dvasios? Jei puolusieji 'Dievo sūnūs' per vyriškus medius vaikams gyvenimą suteikė žmonijos sugedimui, ar tuomet likę ištikimi Dievo sūnūs negalėtų tą patį atlikti žmonijos išgelbėjimui?“

„Dabar Kristaus tapimas žmogumi be jokių tolimesnių dėstymų bus aiškus. Žmogiškasis mediumas buvo Juozapas, su kuriuo Marija buvo susižiedavusi. Jau dažnai Dievo dvasios kalbėjo Marijai per Juozapą kaipo mediumą apie būsiantį išganymą. Tokie dvasių pranešimai jai nebuvo kas nors ypatingo, ir bendrai, žydų tauta gerai žinojo apie bendravimą su dvasių pasauliu. Tu tai gali matyti iš Biblijos pranešimo apie angelo pasirodymą Zacharijui. Kai Zacharijas išėjo iš šventovės ir negalėjo kalbėti, tai žmonės pastebėjo, kad jam Dievo pasiuntinys buvo pasirodęs (Lk 1,22)“.

„Todėl Marija ir neišsigando, kai vieną dieną dvasia į Juozapą kaipo medių įėjo ir jai žinią atnešė. Tik dėl kreipimosi, kuriuo dvasia į ją kreipėsi, jina buvo priblokšta. Jis ją pavadino palaimintą tarp moterų. Tuomi jis jai davė suprasti, kad jina taps motina. Ji negalėjo suprasti, kaip jis tai mano, kadangi ji neturėjo lytinių santykių ir todėl negali

¹¹ Johannes Greber gimė 1876.5.1, Wenigrathe, Bernkastel apskrityje, Vokietijoje. 1900 metais, po studijų, buvo išventintas katalikų kunigu. 1925 metais jam apsireiškė Dievas per savo aukščiausius pasiuntinius. Jam buvo pavesta tuos apsireiškimus išplatinti žmonėms. 1923 metais jis apleido katalikų Bažnyčią ir 1929 metais išemigravo į Ameriką, kaip jam Dievo pasiuntiniai patarę. Ten, New Yorke, jis įsteigė bažnyčią ir keliolika maldos bėrelių, skelbė apsireiškimus ir pagydė per gydymo pamaldas tūkstančius žmonių, kurių daugelį negalėjo gydytojai pagydyti. Savo laisvalaikiu parašė knygą „Der Verkehr mit der Geisterwelt Gottes“ (Bendravimas su Dievo dvasių pasauliu), kurioje svarbiausios tiesos, kurios žmonėms žinotinos, surašytos. J. Greber mirė 1944.3.31 New Yorke.

tapti motina. Dabar jai buvo paaiškinta, kad viena šventa dvasia ant jos ateis ir labai Aukštojo jėga ją šešeliu uždengs. Todėl ir šventasis, kurį ji pagimdysianti, busiųjų Dievo Sūnumi vadinamas. Dvasia jai dar daugiau paaiškino, kaip tai įvyksią, apie ką, betgi, jūsų Biblija nepraneša. Jis pasakė jai, kad tuoj pat, po to kai jis (angelas Gabrielius) iš mediuo kūno išeis, labai aukšta dangaus dvasia į mediuo įeis ir kad ji per jį, pagal bendrai galiojantį apvaisinimo įstatymą, tapsianti motina. Marija po to pareiškė, kad sutinkanti.

Po Gabrieliaus išėjimo iš mediuo, dar prieš Juozapui pabundant iš medialaus miego, jėgo pats Kristus į jo kūną, ir Marija tapo per jį motina pagal tą patį gamtos įstatymą, pagal kurį visos žmogiškosios motinos tampa nėščios. Keletą akimirų prieš vaiko gimimą, jėgo Kristaus dvasia į vaiko kūną, taigi, tuo pačiu metu, kaip ir pas visas motinas, įeinant dvasiai į vaikišką organizmą, įvyksta dvasios tapimas žmogumi.

Šitas Kristaus prasidėjimo būdas buvo pirmiesiems krikščionims žinomas. Jiems tai buvo tokiu pat būdu pranešta, kaip kad aš tau pranešu“ (Greber, 1981, 309 psl. ir toliau).

Juozapo nepasitikėjimas ir paaiškinimas jam

Kai Juozapas iš gilaus traso pabudo, Marija jam papasakojo, kas buvo įvykė, nes iki šiol jie pasidalindavo viską, kas būdavo įvykę. Taigi, jinai turėjo ir dabar jį informuoti, kad jau kuris laikas medialiam stovyje jis į ją su ypatingu užkalbinimu kreipėsi, ir kas po to vyko. Tai išgirdęs, Juozapas baiminosi, nes jis negalėjo tikėti ir suprasti. Be to, jis buvo davęs garbės žodį, Marijos nedorovingai nepaliesti. Kas tokiais atvejais savo garbės žodį sulaužydavo, tas turėjo skaitytis su griežta bausme. Taigi, Juozapas pamatė, kad jis atsidūrė prieš labai sunkų išbandymą. Ar tikėti jo sužieduotinės teigimais? Jis pradėjo Marijos ištikimybę abejoti. Santuoka buvo numatyta tik kurį laiką vėliau.

Blogis dabar Juozapą pradėjo pulti su stipriausiais puolimais. Jo tikslas buvo, Juozapą ir Mariją suirituoti, kad jis ją atleistų. Nes pagal žydų įstatymą - kaip jau minėta - skaisti mergelė, kuri susižiedavusi, ir su kitu nusikalsta, yra akmenimis užmušama. Luciferio dvasių pasaulis kalė Juozapui į galvą mintį, kad Marija su kitu įsileido ir dabar panaudoja išsikalbėjimą, būk tai Dievo dvasia ją panaudojusi medialiam stovyje pradėjimui¹². Juozapas svarstė, ar jis neturėtų tylomis atleisti savo sužieduotinę. Tylomis atleisti dėl to, kadangi jis nebuvo tikras savo reikalui; be to, jis kaipo teisus žmogus, be pilno kaltės įrodymo, nenorėjo ką nors mirčiai atiduoti. Bet ir Marija neapsakomai kentėjo savo sužieduotinio abejojimu.

Pagaliau viename sapne angelas atėjo pas Juozapą ir sakė jam, kad jis atsikeltų ir Mariją pas save pasiimtų. Nes viską, ką jinai sakiusi ir kas yra įvykę, esanti tikra tiesa; jis neturįs bijotis. Ir Juozapas atsikėlė ir parsivedė Mariją pas save. (palygink Mt 1, 20-24). Kaip jau anksčiau nurodyta, iš to sapno matome, kad Marija jau Juozapo namuose gyveno, o ne dar naktį iš kur nors toli reikėjo pargabenti. Marija turėjo tik kitą patalpą tame pačiame name, kaip Juozapas. Nors jinai žinojo, kas ištikrųjų buvo įvykę, bet tuo momentu turėjo didelių baimių ir ilgesingai laukė, kad Juozapas ją pas save pasiimtų. Juozapas po sapno naktį atsikėlė ir atsivedė Mariją iš kitos patalpos į savo patalpą, kur Marija nuo dabar turėjo savo vietą. Per tai pas Mariją dingo baimės ir joje pabudo visai kitokie jausmai - dabar ji jautėsi saugi. Juozapas dabar žinojo, kad tai, ką Marija jam

¹² Vokiškai - Zeugung

sakė, turi būti tiesa. Jis Mariją užregistravo kaip savo žmoną - tokia ir buvo jo pareiga. Sakoma, kad jis negyveno su Marija kaip vyras - neturėjo lytinių santykių - kol ji pagimdė savo sūnų (Mt 1, 25). Vėliau Marija pagimdė daugiau vaikų, normaliai su Juozapu.

Tiesa krikščionybei nuslepama

Su teigimu, angelas Marijai pasirodęs ir jai tą žinią atnešęs, pateikiama krikščionybei per vienapusiška ir suprastinta tikroji įvykių raida. Nutylima, kokiose baimėse Marija prieš tai gyveno, ir kad Mariją reikėjo tam paruošti. Jinai turėjo sunkių kovų su savimi. Tačiau angelai jai padėjo ir jai paaiškino. Marija turėjo kaipo žmogus dar kartą sutikti, ką ji danguje kaipo dvasinė būtybė jau buvo padariusi. Tuomet Kristus pats ją išrinko kaipo žemišką motiną ir paklausė, ar ji sutinkanti su juo kartu ant žemės didelį uždavinį, žmonių išganymui atlikti. Marija tada sutiko. Vėliau, ant žemės angelai jai paaiškino užkulsius, kol pagaliau ir kaipo žmogus ji sutiko.

Bet ir pati prasidėjimo eiga nutylima. Pavyzdžiui, „Katalikų Bažnyčios katekizme“¹³ (1993) rašoma: „Dievo Sūnus ... atėjo iš dangaus, tapo kūnu per Šventąją dvasią ir tapo žmogumi per mergelę Mariją“ (147 psl.). Po to Marija „... tapo Jėzumi iš Šventosios dvasios nėščia be sėklos“ (157 psl.) ir „... mergelė visuomet liko skaisti“. „Su gimimu jos sūnus jos nekaltybės nepalietė, bet pašventino“. (158 psl.).

Apgailėstautina, kad tiesa krikščionybei nepateikiama ir tikra eiga taip miglotai apibūdinama. Tuomi padaryta didelė žala krikščioniško mokslo tikėtinumui.

Kunigui Greberui (1981) apsireiškiantis dvasinis mokytojas tuo klausimu pasakė štai ką: „Aš suprantu, kad jums mažiems žmonėms ši tiesa - o tai yra tiesa - atrodo per daug žmogiška ir per daug gamtos įstatymus atitinkanti. Jinai jums nėra pakankamai nuostabi ir paslaptinga. Žmogiškasis prasidėjimas daug kam atrodo nedoras ir jie norėtų Dievui dėl to priekaištauti, kad tokį dalyką iš viso į savo kūrynią įdėjo. Dievas jums nėra pakankamai skaistus. - O, jūs vargingi žmonės, kurie puikiausius Dievo visagalybės ir išminties įstatymus, kurie prie prasidėjimo, tapimo ir vaiko gimimo pasireiškia, taip menkaverčiais laikote! Kristui, aukščiausiai sukurtai dvasiai, nebuvo per menkavertiška pagal amžinai galiojančius pradėjimo¹⁴ įstatymus savo žmogišką išorę įsigyti, kad galėtų tarp jūsų gyventi, kentėti ir mirti. Jei jums jo žmogiško prasidėjimo tiesa nepakankamai nuostabi, bet jam visa tai yra nuostabu, kas pagal jo dangiškojo Tėvo šventus įstatymus vyksta, apie kuriuos pamokslininkas sako: „Suvokia, kad visa, ką Dievas daro, išliks amžinai: nieko negalima prie to pridėti, nieko negalima ir atimti. Taip Dievas veikia, kad žmonės jam jaustų pagarbą“ (Mokytojo 3,14)¹⁵. Tos didelės pagarbos jūs, deja, neturite. Todėl jūs sugalvojate paaiškinimų apie Kristaus tapimo žmogumi, kurie dėl savo būk tai nuostabumo, kupini prieštaravimų, ir netikintiesiems suteikia pagrįstą pagrindą, apie tą Kristaus pirmąjį žingsnį tapti žmogumi, pasityčioti“.

¹³ Vokiškoje 1993 metų laidoje „Katechismus der katholischen Kirche“. Aukščiau pateiktos citatos yra verstos iš vokiečių kalbos. Deja, vertėjas neturi lietuviško teksto.

¹⁴ Vokiškai - Zeugung - pradėjimas, apvaisinimas.

¹⁵ Paimta iš *Biblija arba Šventasis Raštas*, ekumeninis leidimas, Lietuvos Biblijos Draugija, Vilnius 1999

„Jei Kristaus tapimas žmogumi nebūtų pagal žmogiškojo prasidejimo istatymus vykęs, tai Povilas nebūtų galėjęs sakyti: *Kristus visama kame buvo mums panašus*. Nes tuomet prasidejimo taške jis būtų esminiai skirtingas nuo jūsų žmonių. Jo kūnas nebūtų iš žmogiškosios sėklos išsivystęs. Bet Povilas teisus. Kristus visame kame tapo jums panašus, ir jo žmogiškojo kūno išsivystyme iš žmogiškosios sėklos“ (312 psl. ir toliau).

Vienos Šventosios dvasios „pridengta šešėliu“!

Yra perduota, kad angelas Marijai sakęs: „Šventoji dvasia nužengs ant tavės, ir Aukščiausiojo galybė pridengs tave savo šešėliu“ (Lk 1,35)¹⁶. Pagal mūsų dvasinius mokytojus turėtų būti: „Tu savo įsčiose tapsi nėščia, ir Aukščiausiojo dvasia pridengs tave savo šešėliu“. Kai čia kalbama apie „Aukščiausiojo dvasią“, tai tuomi štai kas manyta: tas „Aukščiausiasis“ yra Dievas, o „Aukščiausiojo dvasia“ - Jo viengimis Sūnus, būtent Kristus. Tad angelas Marijai sakė, (jei ji sutiksianti). Ji tapsianti nėščia ir būtent per Kristų (su Juozapo žemiško kūno pagalba).

Kristus gimė varge

Prieš Kristui žemėje galint gimti, reikėjo ir pas jį - kaip prieš kiekvieno žmogaus gimimą - aname pasaulyje atitinkamus paruošimus atlikti. Nes ir jo tapimas žmogumi vyko pagal tą patį dvasinį įstatymą, kuris tapimą žmogumi reguliuoja. Taigi, ir Kristus dvasiniame pasaulyje buvo į specialią erdvę priimtas, kurioje įvyko jo dvasinio kūno į vaiko kūno pakeitimas, kad jis po to galėtų šioje žemėje kaip vaikas gimti. Ir Kristus buvo į dvasinį miegą perjvestas, kad permainymą būtų galima atlikti. Dangaus kunigaikščiai pakaitomis budėjo pas jį pakeitimo metu. Viskas vyko pagal Dievo tvarką ir įstatymą, kuris galioja ir mums kitiems žmonėms (žr. Medium 12, skyrius: dvasinio kūno pakeitimas ir įkūnijimas)¹⁷. Ne be reikalo pasakyta: „(...) ir tapdamas panašus į žmones. Jis ir išore tapo kaip visi žmonės“. (Fil 2, 7 ir Hbr 2, 17).

Juozapas su Marija, savo sužieduotine, turėjo tuo metu eiti į Betliejų, kad ten būtų pagal Romos cėsoriaus įsakymą surašyti. Marijai artėjo vaiko gimdymo metas (Lk 2, 4-7). Betliejuje betgi buvo visos užteigos užimtos ir jie pagaliau rado vietos tik viename tvarte, kur jau ir kiti, prieš ateinant Marijai ir Juozapui, buvo apsistoję.

Kai Marijai atėjo laikas, Juozapas paprašė visus, esančius tvarte, išeiti laukan. Liko tik kelios moteriškės, kurios Marijai pagelbėjo. Visi kiti, ir Juozapas, apleido tvartą. Pasilikusios moterys pripildė ten esančias ėdžias šiaudais. Marija davė joms savo apdangalą, kad patiestų lopšyje. Kuklius reikmenis kūdikiui buvo Marija pasiėmusi su savimi. Ir šitaip Marija pagimdė vaikelį tame tvarte. Tuomet moterys pasitraukė ir Juozapas galėjo įeiti. Dievo dvasios taip patvarkė, kad tuomet Marija ir Juozapas galėjo tvarte būti vieni.

Kristus šiame pasaulyje gimė varge. Marija neturėjo namų ir lovos, kurie jai būtų saugūs buvę. Tai buvo labai sunkus laikas moteriai, kuri tampa motina, kur nors nežinioje laukianti gimdymo - mes vos galime tai įsivaizduoti! Sulyg mūsų dvasinių mokytojų aiškinimus, mums žmonėms norima tuo įvykiu parodyti, kad pamaldūs

¹⁶ Paimta iš Biblijos ekumeninės laidos, Vilnius 1999

¹⁷ Vokiškai - Umwandlung und Einverleibung des Geistkörpers. (Dar neišverstas į lietuvių kalbą).

žmonės, nedejuodami pajėgia tokį vargą pakelti. Marija ir Juozapas buvo Dievą išpažįstantys žmonės, jie turėjo nuoširdų santykį su Dievu. Niekas negalėjo jų gilaus tikėjimo sukrėsti. Marija gavo žinią, kokį ypatingą vaiką turės pagimdyti. Jinai neabejojo, ji nedejavo, ji viskam pritarė.

Dievui nebūtų buvusi problema, leisti Išganytojui gimti turtingoje ir gerbiamoje šeimoje. Perspektyva būtų žymiai geresnė buvusi, kad žmonės Jėzų pripažintų. Dievas betgi to nenorėjo ir savo išmintyje ėjo kitais keliais, turėdamas omenyje žmonijos ateitį. Vargė Jėzus turėjo gimti ir jei turtingieji norės jam pritarti, tai jie turi pas jį nusileisti. Tai jiems buvo sunku. Bet daugeliui neturtingųjų priėjimas prie Jėzaus buvo per tai padarytas nesunkus. Jie pasitikėjo juomi ir jautėsi pas jį geriau kaip tik dėlto, kad jis nebuvo turtingas. Tačiau ir nevienas turtingasis ir galingasis turėjo tuomet valandą, kuomet jis, remiantis Jėzaus dideliais darbais, tikėjo jį esant Dievo Sūnumi. Tokiose valandose juose buvo Dievo dvasios stiprybė. Bet jau kitą dieną atmetė jie vėl viską, kuo vakar dar tikėjo, nes gelmių¹⁸ būtybės juose vėl viršų gavo ir jiems patarė nesiartinti¹⁹.

Angelai buvo paskelbę, kad žmonijos Išganytojas bus vadinamas *Jėzumi*, kas reiškia ir *Emanuėlis* - o tai vėl reiškia: „*Dievas su mumis!*“. Tuomi buvo norima žmonėms pasakyti, kad dangus atsivėrė ir žinia yra iš dangaus atėjusi. Vardas Jėzus be to dar reiškia *Išganytojas*, *Guodėjas*, *Gelbėtojas*.

Savieji ir tamsybė Kristaus nepriėmė

Evangelijoje pagal Joną 1,11 parašyta: „Pas savuosius atėjo, o savieji jo nepriėmė“. Kalėdos yra meilės ir šviesos šventė. Dievas iš didės savo meilės ir gailingumo siuntė per savo Sūnų žmonėms pasaulio šviesą. Nuo tada pasaulio šviesa apšviečia žmonėms kelią, grįžti atgal pas Dievą. Kristus tada tuo keliu pradėjo vardan Tėvo eiti, bet tie, kuriuos tai lietė, Kristaus kaipo Išganytojo nepriėmė.

Jeigu parašyta „Atėjo pas savuosius, o savieji jo nepriėmė, kitaip tariant, jo nepažino“, tai iš to matyti, kad jau kadaise buvo su Kristumi kartu gyvenama viename pasaulyje. Tai sustiprinama ir Jėzaus pasakymu „Tėvas norėjo, kad pas jus ateičiau“. Iš tikrųjų, kadaise visos būtybės danguje gyveno kartu iki įvyko anų angelų nupuolimas, kurie dėl nepaklusnumo nusidėjo. Jie nusižengė aukščiausiam įsakymui, paklusnumo Dievui įstatymui. Dievas tuomet, kai atėjo laikas, padarė, kad jie visi turėjo apleisti dangų.

Čia iškyla klausimas, kaip tai buvo įmanoma, kad Kristaus neatpažino, nors kadaise danguje su juo kaipo karaliumi buvo gyvenama kartu! Priežastis buvo sekanti: dvasinė gyvenvietė žmonėse inkarnuotų dvasių, buvo po angelų nupuolimo iki išganyto per Kristų, pragaras; iš čia jos buvo inkarnuojamos žemėje. Žinojimas apie ankstesnę tėviškę danguje buvo joms, vieną vertus, per labai seniai buvusį nupuolimą į tamsybę, dingęs. Kitą vertus, jei jos pragare ir iš Dievo dvasių vėl sužinojo apie tai ką nors - tai per įkūnyjimą stambioje materijoje negalėjo to prisiminti.

¹⁸ Tamsybės

¹⁹ Nesiartinti prie Jėzaus

Kai Jėzus su rašto žinovais ir farizėjais kalbėjosi ir jiems apie savo tėvą pasakojo, tai jie, supykę dėl jo kalbos būdo, klausė jo, kas jo tėvas esąs, nes jų tėvas esąs Abraomas. Tuomet jiems Jėzus sakė, kad jei jie Abraomo darbus darytų, būtų viskas tvarkoje; bet jie nedarą Abraomo darbų ir jie turi kitą tėvą, ir šis esąs melagystės tėvas. Jis esąs šėtonas (Luciferis), jų tėvas, nuo kurio jie ateina. Jie darą tai, ką jie pas tą tėvą buvo matę. (palygink Jn 8, 37-44).

Kristus atėjo su dieviška užduotimi į žmogišką gyvenimą. Dėl šios užduoties gyveno, kovojo, kentėjo ir atidavė savo gyvybę kaipo žmogus. Jo visas galvojimas, mąstymas ir troškimas koncentravosi apie šios užduoties išpildymo. Jis viską turėjo prieš akis, kas buvo vykę prieš jo tapimą žmogumi. Jis žinojo apie kūrinijos sukūrimo struktūrą²⁰, apie išsivystymą danguje ir apie nepaklusniųjų nupuolimą ir nukritimą į pragarą. Jam buvo aišku, kad jo dabartinė užduotis, buvo pasekmė ir tęsinys to, kas kadaise įvyko. Jis žinojo, kad jam buvo pavesta tą įvykį sutvarkyti, nupuolusius vėl sutaikyti su Dievu. Todėl jis žmonėms vis pasakojo apie tą praeitį ir apie ateisiantį išlaisvinimą ir išganymą. Tėvas davė jam išganymo užduotį, ir Jėzus žinojo, kad čia nebuvo, kaip daugumai žmonių, tik žemiško gyvenimo užbaigimas.

Per visą savo mokymo laiką, Jėzus kovojo, kad žmonės jį priimtų. Kai tik angelai jam pasakė, kad jis yra Dievo Sūnus, tai jis tai patvirtindavo kiekviena pasitaikiusia proga. Žmonės tačiau, kurie jo klausėsi, dažniausiai atvėjais jį išjuokdavo. Jie netikėjo juo ir reikalavo tai įrodyti. Jėzus tad, kuris žinojo apie kadaise buvusį įvykį, buvo *vienišas žmogus*, nešamas stipraus noro, jam duotą užduotį atlikti, nuo kurio atlikimo būsimųjų laikų eiga priklausys.

Bet ir tamsa neatpažino šviesos, nes parašyta: „Šviesa šviečia tamsoje, bet tamsa jos nepagavo“ arba nesuvokė (Jn 1,5)²¹. Per Kristaus gimimą atėjo šviesa į pasaulį, bet pasaulis šviesos neatpažino. Tai pasako, kad ir tie, tamsybės pasaulyje arba Liuciferio mirusiųjų pasaulyje, šviesą ne tuoj pat atpažino. Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, ten²² įvyko didelis susijaudinimas, kai atėjo žinia, jog žmonės ant žemės tvirtina, kad Dievo Sūnus esąs gimęs ir kad šviesa iš dangaus įsiveržusi į tamsybės pasaulį. Iš pradžių ten nenorėta tuo tikėti, bet paskui, kai įsitikino, tai įžiūrėjo, kad taip yra.

Dabar pradėta visomis priemonėmis iš pragaro, žmonės į savo pusę patraukti ir prasiskverbusių šviesą sunaikinti. Darant įtaką žmonėms, kad reikia visus vaikus Betliejaus apylinkėje nužudyti, tikėtasi, kad ir šitas vaikas bus tarp nužudytųjų. Nuo dabar Liuciferis pasiryžo būti akylus ir viską daryti, kad, su žmonių pagalba, išganymo darbas būtų sunaikintas. Jis pasiuntė savo bendrininkus iš pragaro gelmių į žemę, kad sukeltų dar daugiau žmonėse nesantaikos ir bėdų.

Reiškia, Liuciferis ir pats tuomet buvo nustebintas. Jis, tiesa, turėjo galimybę apie daugelį dalykų, kurie danguje buvo planuojami, sužinoti. Bet šį kartą buvo taip padaryta, kad jis neturėjo galimybės sužinoti, kas danguje buvo planuojama jo belaisvių išvadavimui. Dievo išmintingumas padarė, kad Liuciferis apie tai nieko nesužinojo. Jis iš pradžių nežinojo, kad Kristus, dvasių pasaulio karalius, pats norėjo tapti žmogumi, kad savuosius vėl sau laimėtų.

²⁰ Vokiškai - Aufbau der Schoepfung

²¹ Pagal Jurėno vertimą

²² Tamsybės pasaulyje

Kristus kaip šviesa ir taikos kunigaikštis

Kristus į šį pasaulį atėjo kaip šviesa. Kristus pats sakė: „Aš esu pasaulio šviesa“ (Jn 8,12; 9,5; 1,4). Tuomi pasakyta, kad be Kristaus atėjimo į šią žemę, čia būtų tamsu. Ir iš tikrųjų, tuomet buvo pasaulis dvasinėje tamsoje, kadangi Liuciferis, kaip šio pasaulio valdovas, vis dar turėjo visas teises²³ ant žmonių ir puolusiųjų dvasių. Kristus tuomet atėjo, kad žmonėms praskintų ir apšviestų kelią, kuris veda pas Dievą iš dvasinės tamsos. Todėl Kristus ir sakė: „Aš esu pasaulio šviesa“ - jis norėjo šioje žemėje tamsą pašviesinti.

Šių dienų žmonės nujaučia tuos dvasinius sąryšius ir todėl Kalėdų laiku uždega daugiau šviestų, nei šiaip. Tos šviesos primena žmonėms dieviškosios šviesos vertingumą, ir tai, ką Kristus kiekvienam žmogui padarė. Tomis dienomis reikėtų savo sielą tai dieviškai šviesai atverti ir taip visą tamsą nugalėti, ir tuo pačiu šio pasaulio valdovą, kuris tamsą valdo. Kai žmogus siekia aukštesnio ir kilnesnio galvojimo, tai jis pasiekia dieviškos šviesos kelią ir gali geriau piktą nugalėti.

Šiame sąryšyje prisiminkime ir sekančias Biblijos vietas:

+ „...šviesa yra atėjusi į pasaulį, bet žmonės pamilo labiau tamsą negu šviesą, nes jų darbai buvo pikti. Mat, kiekvienas, kuris daro bloga, nekenčia šviesos ir neateina į šviesą, kad jo darbai neišaiškėtų. Bet kas daro tiesą, ateina į šviesą, kad jo darbai pasirodytų, jog jie Dieve yra nuveikti“ (Jn 3,19-21).

+ Ir Laiške efeziečiams parašyta: „...kadaisė jūs buvote tamsybė, bet dabar esate šviesybė Viešpatyje. Elkitės, kaip šviesos vaikai“ (Ef 5,8)²⁴.

Per Kalėdas skelbiama: „Garbė Dievui aukštybėse ir žemėje ramybė tarp žmonių, kurie jam patinka!“²⁵. Nors ši Evangelija kiekvieną metą skelbiama, o nesantaika toliau kaip ir anksčiau dar šiame pasaulyje egzistuoja, tai žmogus pagrįstai klausia, kodėl po Kristaus Išganyto vis dar nėra tikrosios taikos šiame pasaulyje. Ir neatrodo, kad numatomu laiku pasaulyje įsivyras tikra taika. Apie tai galima štai ką pasakyti:

Kristus kaip taikos kunigaikštis²⁶ atnešė žmonijai, tiesa, dvasinę taiką, kaip jis kad norėjo. Dievas nori, kad žmonės vieni su kitais taikoje gyventų. Kas betgi žino dvasinius įstatymus ir planus²⁷, tas žino, kodėl šiame pasaulyje nėra taikos, kodėl Kristaus, kaip taikos kunigaikščio, reikėjo ir kodėl, nežiūrint tos taikos Evangelijos, ir numatomu laiku negalima taika šiame pasaulyje:

šis pasaulis labai didele dalimi randasi vis dar mirusiųjų pasaulio kunigaikščio valdžioje!

Nors Liuciferio teisės į žmones per Kristaus išganyką buvo apribotos, bet Liuciferis gali, kaip ir anksčiau, su savo galia tuos žmones panaudoti, kuriuos jis gali įtakoti ir kurie jam savo ranką pasiūlo, tuomi atsiduodami nedorybėms, kaip gobšumui,

²³ Vokiškai - vollumfänglich

²⁴ Algirdo Jurėno vertimas

²⁵ Lk 2,14 pagal A. Jurėno vertimą.

²⁶ Vokiškai - Friedensfürst

²⁷ Vokiškai - Hintergründe

neapykantai, valdžios troškimui ir pavydai. Tokie žmonės yra dar „pasauliui“ atsidavę ir anam valdovui paklusnūs, kuris turi galimybę, žmones kaip įrankius blogiems darbams panaudoti.

Vienoje giesmėje sakoma: „Pasaulis žuvo, Kristus gimė“. Pirm Kristui gemant, buvo Liuciferis neribotas pasaulio valdovas. Po jo valdžia žmonės baisiai kentėjo. Pagal savo nuožiūrą galėjo jis ir jo šalininkai žmonėms, gyvūnų ir augalų pasauliui žalos padaryti. Žmonės tuomet gyveno nuolatinėje bėdoje ir baimėje, kad gali vėl įvykti kokiu nauja nelaimė. Su Jėzaus Kristaus išganymo darbu buvo Liuciferio teisės susiaurintos. Nuo to laiko jis neturi neribotų valdžios teisių į žmones ir gamtą. Šitaip žiūrint, Liuciferis pasaulį prarado.

Iš kitos pusės reikia pasakymą „pasaulį prarado“ ir relativuoti, nes šį pasaulį Liuciferis *tik dalinai* prarado. Kristus ir Dievo pasaulis kovoja dar ir šiandien dėl žmonijos. Nes jiems svarbu, kad kadaise su Liuciferiu padarytos sutarties būtų laikomasi. Kristus yra taikos kunigaikštis ir nori, kad jo šventosios dvasios atneštą taiką žmonijai. Jie viską daro, kad žmonija savo dvasinėje pažangoje pažengtų aukštin.

Betgi tie, iš tamsybės pasaulio, ieško, kaip savo valdymo teisę ant žmonių įgyvendinti. Jie neieško taikos, bet įrankių žmonėse, kurie tokios pat blogos pažiūros yra, kaip ir jie. Jie siekia žmones sukurstyti barniams, valdžios troškimui, apgavystei, melui ir pavydai. Visa tai yra žmonių išbandymui - jie yra iššaukiami²⁸ ir turi parodyti, kurioje pusėje jie stovi.

Dangus ir žemė suartėjo

Kalėdų metu yra santykis tarp dangaus ir žemės intensyvesnis - dangus daugiau prisiartina prie žemės, o žmonės yra dangui atviresni ir imlesni.

Dangaus angelai grupėmis nulipa į žemę

Netik pas žmones per Kalėdas yra džiaugsmo, bet ir danguje ir ypatingai dėl to, kadangi tomis dienomis daugelio žmonių širdys mielaširdingesnės, parodo daugiau meilės ir supratimo. Žmonės tomis dienomis, taip sakant, pasiunčia dėkingumo žinią²⁹ į dangų, kurią Dievo pasaulis palaiko, kol ji egzistuoja. O dangaus angelai eina grupėmis į žemę iš dėkingumo Kristui už jo išganymo darbą. Jie randasi virš miestų ir virš žemės ir nusileidžia ir iki žemės. Jie gieda, muzikuoja ir skelbia Evangeliją: „Taika žmonėms!“. Šią taikos žinią jie skelbia ir mažiausiuose kaimeliuose bei sodžiuose. Ši Evangelija ir ateityje niekuomet nenutils.

Tomis dienomis prisiartina prie žmonių ir gundymo dvasios. Jos negali, tačiau kaip paprastai, lengvai prieiti, kadangi Dievo angelų daugiau nei šiaip yra ir jie daugiau

²⁸ Vokiškai - Herausforderung

²⁹ Vokiškai - Botschaft. Angliškai - message.

apsaugoja. Dievo angelų taikos žinia nuskamba iki pragaro gelmių, taip kad žemasis dvasių pasaulis kai kuriuos planus negali realizuoti.

Pagal mūsų dvasinius mokytojus, kartą ateis laikas, kad žmonių ausys bus tokios subtilios ir švarios, kad jos galės girdėti angelų garsus ir giedojimą. Ir žmonių akis bus tuomet tokia aiški, kad galės pamatyti, kas dvasiškai ant žemės Kalėdų dienomis vysksta. Nors iki tokio žmonijos sudvasinimo dar labai daug laiko praeis, bet jau dabar gali žmogus - jei jis tą nuostabų laiką supranta - įsijungti į jį ir palimos pasiimti, kurios angelai daug atsinešė.

Kristus apeina visas sferas

Kalėdų laike Kristus visai pamažu apeina daugelį dvasinių ir žemiškų sferų. Nuostabi rasa nukrenta visose sferose, ypatingai tose, kur žmonės Kristų prisimena. Toji rasa gali per materiją pereiti - per žmones, per namus ir žemę. Mums žmonėms siūloma todėl tos taikos šventės jėgą ir malonę įsisąmoninti ir neapsiriboti tik keliomis valandomis. Mes turėtume taip anksti, kaip įmanoma į tą atmosferą pasinerti ir būti pasiruošę tos Dievo jėgos pasiimti, kad ji mus, bet ir mūsų artimuosius bei mūsų aplinką sustiprintų.

Ypatingos šviesos ir ypatingo bangavimo³⁰ laikas

Kalėdų laiku ryšys tarp dangaus ir žemės yra stipriausias, kadangi dangiško pasaulio vartai iš džiaugsmo Kalėdų švente plačiai atverti. Iš kitos pusės, daugelis žmonių pasiruošę džiaugsmo padaryti, kas aplink tuos žmones sukelia dievišką šviesą, ypatingą bangavimą. Tuo metu ir malda turi ypatingo veikimo, kadangi daugiau angelų yra pasiruošę tas maldas ir prašymus į Dievo namus nunešti, ir kadangi tai yra malonės metas. Mums buvo todėl pasiūlyta tą laiką ypatingai naudoti intensyviai maldai.

Paguoda vienišiams, apleistiems žmonėms

Žmogaus siela ilgisi globos ir dvasinio saugumo. Turbūt joks kitas laikas nesukelia tokio didelio ilgesio, kaip Kalėdų metas. Kalėdų laikas išjudina žmonių vidų ir padidina apsaugojimo ilgesį. Kai kurie žmonės tomis dienomis ypatingai linkę į depresijas. Daug vienišų žmonių jaučiasi apleisti ir visuomenės atstumti. Ligonys jaučia, kad jais niekas nesirūpina. Jie stipriai ilgisi truputį pripažinimo, šilumos ir meilės.

Kaip tik tokiems žmonėms kasmet skelbiama Kalėdų Evangelija gali būti didelė pagalba. Jei jūs atsikreipiate į Dievą, tai dvasinis pasaulis gali jums duoti, ko joks žmogus negali dovanoti. Jūs sužinosite, kad angelai, kurie per gyvenimą jus palydi, nei vieno neužmiršta ir kiekvieną supranta. Ir tas, kuris išgyvena sunkų likimą, tegul žino, kad Dievo pasaulis jo neužmiršta.

Visiems jiems Kalėdų laikas yra naudingas laikas, kurį jie turėtų išnaudoti, įsijungdami į dievišką srovę ir susirišdami su dvasiniu pasauliu - su savo dvasiniais draugais, kurie jiems vis ištikimi. *Jie turi žinoti, kad jie nėra vieni ir vieniši.* Draugai dvasiniame

³⁰ Vokiškai - Schwingung. Angliškai - swinging, vibration.

pasaulyje yra su jumis susijungę, jei jūs norite. Maldų valandos į Dievą gali tapti nuostabiomis valandomis.

Mus aplanko mirusieji saviškiai

Kalėdų metu gauna dar neseniai mirusieji artimieji leidimą aplankyti savo artimuosius žemėje. Laiką gali jie patys nustatyti, nes jie dažnai geriausiai žino ant žemės likusiųjų gyvenimo ritmą ir žino, kada geriausiai pas juos apsilankyti. Vieni patys iš savęs užkalbina dėl tos galimybės, kitiems dvasiniame pasaulyje tai primenama. Iš viso, mirusieji dažniausiai intensyviai participuoja likusiųjų gyvenimu ir linki viso gero jų ateičiai. Teisinga, jei mes žmonės tokiu eventualiu apsilankymu džiaugiamės. Bet nenorėkime atitinkamą dvasią visuomet aplink save turėti - mes tuomi sutrukdytume jos tolimesnį vytyimąsi ir jai tuomi pakenktume.

Ir dvasiniame pasaulyje švenčiamos Kalėdos

Ir danguje švenčiamos Kalėdos Išganytojo atminimui. Bet tos šventės neturi būtinai būti tuo pačiu metu, kuriuo žmonės žemėje švenčia. Tai turi bendro, tarp kitko, ir su dvasinio pasaulio didumu. Įvairiuose danguose angelai nori, kad jų Karalius asmeniškai ir pas juos būtų. Kristus kaip jų karalius tuos prašymus, aišku, patenkina. Bet ir jis negali tuo pačiu metu būti visur, tai jis būna viename danguje anksčiau, kitame vėliau. Todėl kiekviename danguje skirtingu laiku šventės vyksta. Kiekvienu atveju, dvasiniame pasaulyje daug anksčiau pradeda švęsti, ir tos šventės užtrunka ilgiau.

Kalėdos švenčiamos taip pat pažangos plotmėse³¹ (skaistinio plotmėse). Anos dvasinės būtybės dar nėra tiek nušvarintos, kad galėtų pilnai priimti dievišką šviesą. Jų pajutimas yra todėl netoks pat, kaip dangiškame pasaulyje.

Tuo laiku daug dvasių paleidžiama nuo jų pririšimo prie žemės, ir jos gali dvasiniai pakilti arba savo pažangoje toliau eiti.

Šviesa įsiveržia ir į pragarą

Ne tik žemė, bet ir pragaras jaučia daugiau dangaus Kalėdų metu, nes tuo metu šviesa prasiveržia ir į pragaro gilybes su savo beribia toluma. Šviesa ten nėra tokia stipri, ji silpna, bet gali gilybes apšviesti. Tomis dienomis ten gilumose bendrai būna laikas, kada neveikiama, nes tamsiosios jėgos negali gerai dirbti. Daug dvasinių būtybių negali tos šviesos pakęsti. Tos dvasios, kurių ta šviesa nesuvaržo, seka ją. Šviesa jas iš žemumų ištraukia, jei jos nori ištrūkti iš Liuciferio valdžios. Dvasinės būtybės, kurios tokiomis dienomis iš gelmių ateina, yra ypatingai dėkingos, kad jos gavo šviesos spindulį. Jos kruopščiai stengiasi šviesą, kaip išganyto nešėją, visur sekti.

Kalėdų metu net pats Kristus su būriu angelų eina į gelmes pas Liuciferį. Ten jis su savo angelais eina per tą tamsumą ir gali daug dvasių išlaisvinti. Liuciferis negali

³¹ Vokiškai - Aufstiegsbene

nieko prieš tai padaryti, turi tik žiūrėti, kaip iš jo teritorijos tie pavaldiniai ištraukiami. Tai yra Dievo malonės aktas.

Džiaugsmingą Kalėdų žinią skelbia taip pat ir legionai Dievo angelų, nueidami į pačias tolimiausias dvasinio pasaulio gilumas; jų priekyje eina stiprus dangaus kunigaikštis. Jie eina giedodami, muzikuodami ir džiaugdamiesi į tas dvasines gelmes. tuomi išreiškdami džiaugsmą, kad Kristus visiems padarė grįžimo kelią pas Dievą. Jie kviečia tas dvasias eiti su jais į laimę, nes Dievas leidęs išlyginti pakilimo kelią, jie turį pasirūpinti savo pakopimu aukštyn, jie turį tik norėti.

Nežiūrint to kvietimo yra, deja, taip, kad dauguma tų nelaimingųjų nepasiryžta iš savo pragaro išsilaisvinti ir sekti angelus, taip sako mūsų dvasiniai mokytojai. Jie pasilieka ten savo plotmėje suvaržyti. Kai kurie savo dvasines ausis užsikemša, kad negirdėtų angelų giedojimo ir kvietimo. Liuciferis pasitraukia ir nepasirodo. Jis nenori nieko girdėti ir nieko matyti. Jis žino, kad tie angelai vis ir vis ateina ateina ir, kad jis negali nieko prieš tai padaryti, kadangi net pats pragaras priklauso Dievo viešpatystei. Aukštieji galingieji todėl ten nueina, kada jie nori.

Tačiau tamsiosios dvasios tuo metu nebūna pasyvios. Liuciferis, tamsybės kunigaikštis, visuomet gerai žino, kada Kalėdų naujiena bus skelbiama. Jis pasirūpina todėl daugelį savo pagelbininkų pasiūsti į žmones, kur jie savo blogus darbus atlieka. Jie susiranda tokius žmones, kurie tomis šventomis dienomis turi didelių rūpesčių ir yra nusivylę, nežino išeities ir su didele baime į ateitį žiūri, manydami, kad jie negalės su ja susitvarkyti. Pas tokius žmones, tamsiosios dvasios randa greitą pritarimą - jos jiems išnabžda, koks beprasmiškas gyvenimas esąs, kad jie jam padarytų galą. Ir jei žmogus savo gyvenimui padaro galą, tai jos turi gerą jausmą ir džiaugiasi, kad jos tokiu būdu galėjo jo pažangą truputį sutrukdyti arba sustabdyti.

Sulyg mūsų dvasiniais mokytojais, kai kurie žmonės tomis šventomis dienomis yra labai neatsparūs tamsių dvasių įtakai, kurios yra klastingos, meluojančios ir blogų pažiūrų. Kai tos šventos dienos praeina, tai jos nuo tų žmonių pasitraukia, kadangi jos - pagal jų manymą - turi svarbesnių darbų, nei užsiimti su vienu žmogumi, ko tačiau joms tomis dienomis pakako.

Po Kalėdų Liuciferis su visomis savo jėgomis eina ieškoti naujų aukų, kad tai, kas jam Kalėdų metu buvo atimta, vėl atgautų. Jis siunčia savo tarnus, kad tie žemėje sukeltų nesantaiką ir rastų aukų. Jis nori vėl viską atgauti, kas jam buvo atimta - jis nori taip vadinamą lygsvarą vėl atstatyti. Toje sąryšyje reikia matyti ir savaitėmis po Kalėdų vystantį karnavalą.

Gera naujiena bus visais laikais skelbiama

Geroji naujiena apie Viešpaties gimimą bus visais laikais skelbiama, tol kol ir paskutinė dvasia pradės eiti link Dievo namų. Tai užtruks dar neapskaičiuojamai ilgą laiką! Iki tuomet bus dangaus vartai atviri. Visuomet Dievo angelai išeis ir pasauliui skelbs Gerą naujieną, kad Kristus ant žemės gimė ir kad per jį šviesa atėjo į žemę, ir kad Kristus atnešė taiką žmonijai ir ją su Dievu vėl yra sutaikęs.

Simboliškai žiūrint, pasaulis dar panašus į tamsią gatvelę, kurioje daromi uždrausti dalykai, kurie neturi patekti dienos švieson. Daug neleistinių dalykų ten daroma. O vis dėlto yra laikų, kad net ir toje tamsioje gavelėje saulės šviesa prasimuša, truputį šviesos į ją patenka.

Kristus iš tiesų žmonijai davė išlaisvinimą. Tą išlaisvinimą jaučia tik tas, kuris jaučia ryšį su dieviškumu ir žino dvasinias tiesas³². Mes turime tikrai pagrindo dėkoti Kristui už jo tapimą žmogumi. Mes buvome paraginti dvasioje įsivaizduoti tą laiką, kai dar gyvenome pragaro pakraščiuose, kai mes vylėmės ir būgštavome ir ilgėjomės ano palaiminto laiko, kuris buvo pažadėtas. Kiek būtų ne vienas tuomet davęs, jei būtų buvusi galimybė iš tų sunkumų ištrūkti. Bet reikėjo su paguoda gyventi, kuri buvo suteikta tuomi, kad išganytojas nuo Dievo atpuolusius iš Liuciferio priklausomybės išvaduos.

Šiandien gali žmogus kaipo laisvas žmogus šiame pasaulyje gyventi, kuo jis turėtų būti laimingas. Bet kiek daug žmonių visai nežino, ką jie Dievui ir Kristui skolingi, kadangi jie nežino žmogaus egzistencijos prasmės! Tačiau tas, kuris Kristaus ir Dievo didelius nuopelnus žino, tas jaučiasi jiems įpareigotas dėkoti ir stengiasi Dievo garbei gyventi. Jis žino, kad jis turi savo gyvenimą taip tvarkyti, kad jis kaip vertas į palaimos karalystę galėtų namo grįžti. Taigi, žmogus turi siekti tai atgauti, ką jis kadaise prarado. Bet tai jam įmanoma, jei jis ne tik šiam, matomam, pasauliui gyvena, bet kad jis supranta, jog dar ir kitas pasaulis su kitomis sąlygomis ir kitokiais potvarkiais, nei žemėje, egzistuoja. Tik anas nematomas pasaulis gali pasiūsti pagalbos dvasias, kurios žmonėmis rūpintųsi ir su jais kalbėtųsi, kad jie savo sielos vartus atidarytų ir *vidinį žmogų* išlaisvintų. Kai siela atvira ir laisva, gali ji ir Gerąją naujieną iš dangaus priimti, o ne tik „pasaulio“ kalbą.

Mums buvo pasiūlyta, mūsų aplinkoje būti maža šviesa ir tai šviesai suteikti didesnę šviesumą tuomi, kai mes kitiems meilę ir supratimą parodome ir jiems jų pastangose, išsilaisvinti padedame, bet neprimesdami jiems savo valios.

Perspektyva

Tęsiant temą apie „krikščioniškas šventes“, dabar būtų eilė temai „Velykos“. Bet mes prieš tai įterpsime pereinamąjį žurnalą su tema „Iš Jėzaus gyvenimo“. Jėzaus gyvenimas yra ryšys tarp Kalėdų ir Velykų. Tas žurnalas suteikia mums progą sekančius žurnalus, su temomis „Velykos“ ir „Dangun žengimas/Sekminės“ maždaug tuo laiku išleisti.

Alfred Dalliard

Iš vokiečių kalbos vertė Kasparas Dikšaitis.
Visos pastabos teksto apačioje padarytos vertėjo.

³² Vokiškai - geistige Hintergruende

Interneto portales: www.gcg.ch